

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(*Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 5669/2013 και 5670/2013*)

2 Σεπτεμβρίου, 2014

[ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ/ΣΤΗΣ]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 12, 23, 28, 30 ΚΑΙ 146
ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

(*Υπόθεση αρ. 5669/2013*)

ΠΦΑΙΖΕΡ ΕΛΛΑΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ-ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΙΟΝΤΩΝ ΚΑΙ
ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΩΝ (PFIZER HELLAS – CYPRUS BRANCH),

Αιτητές,

v.

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ,

Καθ' ης η αίτηση.

(*Υπόθεση αρ. 5670/2013*)

PHADISCO LTD,

Αιτητές,

v.

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ,

Καθ' ης η αίτηση.

ΑΙΤΗΣΗ ΑΝΑΣΤΟΛΗΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 6.9.2013 ΣΤΗΝ 5669/13

ΑΙΤΗΣΗ ΑΝΑΣΤΟΛΗΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 19.9.2013 ΣΤΗΝ 5670/13

Χ. Σασιάς, για τους Αιτητές.

Δ. Καλλή, για την Καθ' ης η αίτηση.

Χ. Προόντζος, για το Ενδ. Μέρος.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

(ex tempore)

ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ.: Οι υπό κρίση αιτήσεις αφορούν αξίωση εκ μέρους των Αιτητών στις δύο προσφυγές για έκδοση διαταγμάτων αναστολής της εκτέλεσης των ανάλογων διαταγών για καταβολή χρηματικής ποινής και/ή επιβληθέντος χρηματικού προστίμου, ανερχομένων στη μεν προσφυγή 5669/2013 στο ποσό των €8.234, στη δε προσφυγή 5670/2013 στο ποσό των €206.168. Είναι χρηματικές ποινές που επιβλήθηκαν από την Καθ' ης η Αίτηση ως αποτέλεσμα των προσβαλλόμενων με τις προσφυγές πράξεων.

Είναι ορθό να καταγραφεί συνοπτικά το νομικό πλαίσιο που καλύπτει την έκδοση τέτοιων διαταγμάτων. Η παράθεσή του θα βοηθήσει πιστεύω

στην ευκολότερη κατάληξη ως προς το τελικό αποτέλεσμα των εξεταζόμενων αιτήσεων.

Είναι γνωστό ότι η δυνατότητα έκδοσης προσωρινών διαταγμάτων μέχρι εκδίκασης και αποπεράτωσης προσφυγής εδράζεται στον Κανονισμό 13 των Διαδικαστικών Κανονισμών του Ανώτατου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962. Όπως έχει κατ' επανάληψη νομολογηθεί η εξουσία του Δικαστηρίου και η δικαιοδοσία αυτή ασκείται με πολλή φειδώ και μόνο όταν στοιχειοθετείται επαρκώς μία εκ των δύο προϋποθέσεων, ήτοι έκδηλη παρανομία στη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης ή πρόκληση ανεπανόρθωτης ζημιάς στον αιτητή, εάν δεν εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα.

Όσον αφορά το πρώτο στοιχείο, της έκδηλης παρανομίας, έχει επανειλημμένα νομολογηθεί ότι για να θεωρηθεί ως τέτοια η παρανομία πρέπει να είναι, όπως καθορίστηκε, *«πρόδηλα αναγνωρίσιμη χωρίς να χρειάζεται να διερευνηθούν τα αμφισβητούμενα γεγονότα»*. Ο ορισμός της έκδηλης παρανομίας δόθηκε στη γνωστή απόφαση *Λοϊζίδης ν. Υπ. Εξωτερικών (1995) 3 ΑΑΔ 233* και έχει ως εξής:

«έκδηλη παρανομία είναι εκείνη που, αν δεν αναδύεται αυτόματα ανακύπτει κατόπιν αναλογισμού ως προς τις επιπτώσεις στοιχείων ενυπαρχόντων στο διαθέσιμο υλικό

εφόσον βέβαια ότι απορρέει παραμένει αντικειμενικά αναντίλεκτο και μη υποκείμενο σε στάθμιση για έκφραση κρίσης.»

Ως προς αυτό το ζήτημα στην παρούσα υπόθεση τέθηκε από την πλευρά του ευπαίδευτου συνηγόρου για τους Αιτητές ως στοιχείο που καλύπτει το νοηματικό εύρος της έκδηλης παρανομίας η πάροδος του χρόνου παραγραφής. Με όλο το σεβασμό προς το επιχείρημα της πλευράς των Αιτητών το Δικαστήριο δεν συμφωνεί με την προσέγγιση αυτή. Είναι φανερό ότι το ζήτημα της παραγραφής δεν ήταν και δεν είναι απλό. Κινείται γύρω από ένα πλαίσιο γεγονότων τα οποία σε έκταση εξετάστηκαν από την προσβαλλόμενη απόφαση της Επιτροπής-Καθ' ης η Αίτηση και αποτέλεσαν σημείο έντονης τριβής. Συνιστούν δε μέρος των επιχειρημάτων και στην κυρίως υπόθεση και στις δύο προσφυγές. Υπό αυτές τις συνθήκες δεν καλύπτεται από τα γεγονότα της υπόθεσης ο ορισμός του όρου «*έκδηλη παρανομία*», ούτως ώστε να εντάσσεται και η περίπτωση στα πλαίσια που θα καθιστούσαν επιτρεπτή την παροχή διατάγματος.

Ακόμη πιο δύσκολη είναι η θέση της πλευράς των Αιτητών σε ότι αφορά την προσπάθεια κατάδειξης του δεύτερου στοιχείου που θα επέτρεπε την έκδοση προσωρινών διαταγμάτων, της απόδειξης δηλαδή

πρόκλησης ανεπανόρθωτης ζημιάς. Οι Αιτητές είχαν το βάρος να αποδείξουν ότι σε περίπτωση μη έκδοσης διατάγματος υπάρχει σοβαρή πιθανότητα να υποστούν ζημιά η οποία δεν μπορεί να αποκατασταθεί με οποιαδήποτε από τις θεραπείες που θα μπορούσε να τους αποδοθεί στο τέλος με τυχόν ακύρωση των προσβαλλόμενων με τις προσφυγές διοικητικών πράξεων. Ενας αιτητής στην προσπάθειά του να καταδείξει τη συνδρομή αυτού του στοιχείου, της ανεπανόρθωτης δηλαδή ζημιάς, οφείλει, όπως είναι νομολογημένο, να περιλάβει στην αίτησή του κατά τρόπο σαφή και λεπτομερή το σύνολο των ζημιών που θα δικαιολογούσαν και θα θεμελιώναν την ανεπανόρθωτη βλάβη.

Επικαλείται η πλευρά των Αιτητών ζήτημα οικονομικών προβλημάτων των αιτητριών και πιθανότητα, όπως αναφέρεται στις σχετικές ένορκες δηλώσεις, αναστολής της λειτουργίας τους σε περίπτωση καταβολής άμεσα των επίδικων προστίμων. Είναι όμως ορθή η θέση των ευπαίδευτων συνηγόρων των Καθ' ων η Αίτηση και του Ενδ. Μέρους ότι τα στοιχεία τα οποία επικαλείται η αντίδικη πλευρά δεν συναρτώνται με την ίδια τη διοικητική πράξη και το αποτέλεσμα της, αλλά με προβλήματα τα οποία ανεφύησαν στην πορεία του χρόνου λόγω άλλων παραγόντων και τα οποία επιδρούν στην οικονομική κατάσταση των Αιτητών. Περαιτέρω, οι λόγοι που καταγράφονται στις ένορκες

δηλώσεις που συνοδεύουν τις υπό κρίση αιτήσεις προκειμένου να τεκμηριωθεί η ύπαρξη ανεπανόρθωτης ζημιάς είναι γενικοί και αόριστοι και υπό τις συνθήκες δεν καταδεικνύουν ύπαρξη ανεπανόρθωτης ζημιάς. Συνεπώς, όπως προκύπτει από τα γεγονότα της υπόθεσης και για τους λόγους που συνοπτικά το Δικαστήριο προσπάθησε να εξηγήσει, δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις έκδοσης των αιτούμενων διαταγμάτων. **Συνακόλουθα οι αιτήσεις απορρίπτονται με έξοδα εναντίον των Αιτητών όπως αυτά θα υπολογισθούν από τον αρμόδιο Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο, στο τέλος όμως των υποθέσεων.**

Α. ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ.

ΣΦ.